

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Štev. 10.

Ljubljana, dné 1. oktobra 1897.

V. tečaj.

Še ti tako!

8. Radodarnost.

Jezus je rekel apostolom v najslovesnejšem trenutku, ko se je poslavljajal od njih pri zadnji večerji: Na tem bodo vsi ljudje spoznali, da ste moji učenci, ako se ljubite med seboj! S tem je Zveličar sam povedal, da je slehernega katoličana najimenitnejša dolžnost, bližnjika ljubiti. Ta ljubezen pa le takrat kaj veljá, ako se kaže v dejanju, ako mu radi pomagamo v potrebah.

Kdor rad prebira cerkveno zgodovino, zlasti svetniško življenje, se lahko sto- in stokrat prepriča, da so se svetniki in svetnice kar drug pred drugim odlikovali v sveti radodarnosti; pa ne samo odrasli in piletni, marveč že nežni otroci.

Sv. Kazimir je bil takrat najbolj vesel, kadar je mogel pomagati kakemu ubožcu, bodisi da mu je izprosil pomoči pri svojem očetu, ali pa, da je sam obiskal trpina in mu olajšal gorjé. Nekateri dvorjani so

mu to oponašali, češ, da se kaj takega ne spodobi za kraljevega princa; Kazimir pa se opravičuje s prelepimi besedami: »Jaz pač nikakor nisem tak kralj, kakor Jezus, Sin božji. In ta je prišel iz nebeških višav k nam ubogim ljudem, ozdravljaj naše slabosti in je postal sam ubog, da bi nas obogatil. Učil nas je z besedo in v dejanju, da v revežih njemu samemu služimo. Jaz pa nočem iskati nobene druge časti, kakor to, da posnemam Gospoda Jezusa.«

* * *

Ko je bil sv. Bernardin Sijenski še majhen, je nekega dne potrkal ubožec na vrata njegove tete. Teta pa ga je odslovila, češ, da je pri hiši le še jeden hlebec kruha, ki bode komaj zadostoval za vso družino opoldne. To opazi Bernardinček in revež se mu tako zasmili, da reče teti: »Za božjo voljo! dajmo vendar kaj temu ubogemu človeku; sicer ne bom mogel danes ne obedovati, ne večerjati. Rajše jaz ne jém, kakor da bi moral ta ubogi mož lačen ostati.« Te besede malega stričnika so tako ganile teto, da mu je odrezala košček kruha, naj ga nese revežu. Tudi druge krati je prosil miloščine za uboge, če jim ni mogel sam pomagati!

* * *

Silno radodaren že v otroških letih in ves čas življenja je bil sv. Tomaž iz Vilanove. Kadar je šel zjutraj v šolo, ni pojedel svojega zajutreka, marveč ga spravil v torbico. Mati bi bila rada izvedela, kam deva zajutrek; sosedovi otroci so ji povedali, da daje revežem, ki jih sreča na poti. Tudi pri obedu si je večkrat pritrgal, da je mogel vstreči prosečim ubožcem. Če ni bilo drugače, je celó miloščine šel prosit zanje.

Nekoč ga je oče poslal k nekemu kmetu, kateremu je bil posodil pšenice za setev, naj bi mu jo vrnil sedaj po žetvi. Ko je pa deček videl, da je kmetič zelo malo našel to leto in da ima veliko otrok, ni terjal kmeta, da bi povrnil posojeno žito, marveč se je prazen povrnil domov. Doma pa je tako živo popisoval kmetovo

bêdo in tako prisrčno prosil očeta, naj mu odpusti dolg, da mu ni le podaril posojene pšenice, marveč mu je še zopet dal za nastopno setev.

* * *

Ne morem si kaj, da bi vam ne pridejal še vzornika Janeza Vianney*), ki se je že v otroških letih odlikoval v raznih čednostih, osobito pa v usmiljenju do ubožcev, ki se je je naučil od svojih dobrih starišev. Kedar so v slabem vremenu reveži prišli prosit prenočišča, je ukazal oče v kuhinji dobro zakuriti, da so se najprej ogreli. Potlej je rekel pristaviti velik pisker krompirja; pri večerji so sêdli domači otroci in reveži k jedni mizi. Potem so skupno molili. Oče je sam peljal siromašne goste v skedenj ali pa na seno in je skrbel, da jim ni manjkalo nič potrebnega.

Janezek je imel veliko veselje starišem pomagati pri taki postrežbi. Pripeljal je v hišo vse reveže, katere je dobil na poti; nekoč jih je bil nabral štiriindvajset. Ti stradavci so imeli večkrat tudi male otročiče pri sebi; le-ti so se mu še posebno v srce smilili. Jednega za drugim je peljal k ognju, in poizbral boljše ostanke zanje; večkrat si je pa tudi sam kaj pritrgal, da jim je mogel boljše postreči. Večkrat je prosil mater tudi za kako oblačilce za svoje siroteje.

Prostost.

(Slika. — Spisal Ivan Dragomir.)

Gospod Balič je bil nižje vrste uradnik. Dan za dnevom je tičal v zaduhli sobi od jutra do večera. Le tako je mogel skromno preživiti svojo družino, četudi ni bila velika: imel je samo ženo in sina Stanka.

Zato ni čudo, da si je želel zboljšati življenje vsaj svojemu sinu. Veliko si je prizadejal, da bi mu kako

*) Glej obširniši opis tega svetniško dobrega otroka v »Zgledi bogoljubnih otrok.« I. zvezek, ki je nedavno prišel na svetlo v tretji izdaji.